

právě proto, že se přiznání jich stalo jako ekvivalent vyrovnávacího přídatku, nemá st-l nároku na započtení přeslužby pro postup do 4. stupně VI. hodn. tř. Nároku takového st-l vůbec neuplatňoval, toto započtení a přiznání vyšších požitků stalo se tudíž jednostranně ex officio, a je proto přípustno, aby vr. st. zastupitelství tento výměr opravilo, když shledalo, že byl vydán na základě nesprávných právních předpokladů.

Ve své stížnosti k nss-u namítá st-l:

1. že vydáním dekretu ze 17. října 1921, který nespočíval na žádném opatření ani nesprávném výpočtu, nabyl práva na požitky 4. stupně VI. hodn. tř. v udané tam době a nemůže mu tedy toto n a b y t é p r á v o jednostranným rozhodnutím vydaným po době více než 1 roku býti odňato.

Nárok na započtení přeslužby a přiznání požitků 4. stupně VI. hodn. tř. neuplatňoval výslovně, protože bylo samozřejmé, že není důvodu, aby se přeslužba ztrácela, a protože st-li bylo známo, že referent hl. st. zastupitelství také podle toho propočtení provádí.

2. — —

Rozhoduje o této stížnosti uvažoval nss takto:

ad 1. St-l přiznává sám, že nevznese ve své přihlášce k propočtení služební doby, kteráž ostatně zákonem z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. není předepsána, nárok na započtení přeslužby 2 let, 6 měsíců a na přiznání požitků 4. stupně VI. třídy hodnostní in judicium úřadu správního I. stolice, jinými slovy, že úřad ten mu přeslužbu započte a dle toho požitky 4. stupně VI. hodn. třídy přiznal z vlastního popudu, ex officio.

Potom však mohl též úřad — když tu nebylo rozhodnutí o konkrétním, k rozřešení jeho předloženém nároku strany — svůj původní výnos dodatečně, třeba po roce, změnit a rozhodnouti o domnělé přeslužbě st-lově tak, jak se to dle jeho názoru srovnává se správným výkladem příslušných norem.

V té příčině odvolává se nss dle § 44 jedn. ř. na své nál. Boh. 1792 a 2199 adm. — — —

Nebylo tedy možno stížnosti v žádném směru vyhověti a byla zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 3737.

Právo jazykové. — Administrativní řízení: * V jazykových sporech na území slovenském není rozhodnutí župního úřadu rozhodnutím konečným.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 11.030).

V ě c: Dr. M. G. v N. proti župnímu úřadu v Nitře o jazykové právo.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Trestním příkazem z 10. července 1923 uložil okresní úřad v Nitře st-li pokutu 30 Kč pro přestupek § 154 zák. č. VII. z roku 1888, jehož se dopustil tím, že nechal v době kontumace volně pobíhati svého psa po ulici, a výměrem z 26. října 1923 odmítl a limine st-lův odpor proti trestnímu příkazu z důvodu, že podán byl jazykem maďarským, »ač jazykový zákon č. 122 nemá v Nitře teritoriální platnosti, ja-

kož i proto, že st-l ovládá slovenský jazyk, pročež lze předpokládati, že svým postupem zneucťuje státní jazyk«.

Rekurs podaný proti tomuto výměru z důvodu, že v Nitře je kvalifikovaná maďarská menšina, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodu, že podle § 2 zák. z 29. února 1920 č. 122 Sb. musila by v Nitře býti 20%ní maďarská menšina, čemu prý tak není; dále poznamenal úřad, že podle § 3 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. úřaduje se na Slovensku jazykem státním, jímž je tam zpravidla jazyk slovenský. K výroku tomu připojil pak žal. úřad právní poučení, že dalšího právního prostředku podle § 2 č. 1 zák. čl. XX. z 1901 není.

O stížnosti do výroku toho podané uvážil nss takto:

Podle § 7 zák. z 29. února 1920 č. 122 Sb. spory o užití jazyka při soudech, úřadech, ústavech, podnicích a orgánech státních, jakož i při úřadech samosprávných a korporacích veřejných vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy odděleně od věci, ve které vzešly.

Podle § 1 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. úřady župní a jim podřízené úřady okresní jsou služebně podřízeny ministerstvu vnitra a jsou povinny ve věcech, jež v nejvyšší instanci spadají do působnosti jiných ministerstev, šetřiti nařízení, předpisů a pokynů těchto ministerstev a prováděti je.

Z toho je patrné, že nejvyšším úřadem dohlédacím nad úřady těmi je ministerstvo, jakožto ústřední orgán státní správy a že tudíž pořad instanční, stanovený v cit. § 7 zák. č. 122/20, končí teprve tímto orgánem.

Výrokem župního úřadu nebyl tedy daný spor vyřešen a byla by tudíž stížnost do výroku toho k nss-u podaná nepřipustná podle § 5 zák. o ss.

Z nař. rozhodnutí je však patrné, že tento procesní nedostatek přivoděn byl žal. úřadem, jenž ve svém výroku výslovně uvedl, že další právní prostředek podle § 2 č. 1 zák. čl. XX. z 1901 nemá místa; žal. úřad vydával tedy výrok ten za výrok konečný, čímž svedl st-le. aby použil právního prostředku po zákonu nepřipustného, totiž stížnosti k nss-u.

Žal. úřad přehlédl však, že podle § 12 cit. zák. čl. předpis jeho § 2 se nevztahuje na záležitosti, spadající v obor příslušnosti správního soudu. Poněvadž pak není normy, jež by řešení jazykových sporů z příslušnosti nss-u vylučovala a naopak, jakmile strana tvrdí, že rozhodnutím úřadu správního v otázce ochrany jazykového práva národnostních menšin bylo její subjektivní právo porušeno, spor takový podle § 2 zák. o ss před soud ten náleží, nemá v záležitostech toho druhu místa instanční omezení stanovené předpisem § 2 cit. zák. čl. a připouští se všeobecný pořad končící, jak svrchu uvedeno, ministerstvem jakožto nejvyšším státním úřadem dohlédacím.

V právním poučení, jež žal. úřad st-li dal a jímž přivodil, že týž použil nepřipustného prostředku, jest tedy spatřovati podstatnou vadu správního řízení, pročež bylo zrušiti nař. výrok podle § 6 zák. o ss a přenechati úřadu, aby vadu tu vhodným způsobem odstranil. — —